

Kiær tænker nu kun paa Sundbyernes Forhold — „i dem alle var der Krudt. Med Hensyn til Spørgsmaalet, om deres Beliggenhed var forbunden med Fare, skulde han kun oplyse, at de havde ligget der siden ca. 1780, men derfor kunde de udmærket godt springe i Luften den Dag i Morgen. Han troede ikke, at en Eksplosion af det ene vilde forplante sig til det andet, men da deres Beholdning virkede inden for en Omkreds af 2,000 Alen, vilde der ske en stor Ødelæggelse af Sundbyøster, og navnlig vilde det ny Vand- og Gasværk blive fuldstændig demoleret. De to andre Taarne rummede ikke saa stor Fare for Sundbyerne — han saa her bort fra København —, da de militære Etablissementer toge det første Stød af. Derimod fandtes der endnu et 5te paa den dækkede Vej, som vilde ødelægge det meste af Køhlersvej. Historien om, at en Foustage alene kunde eksplo- dere, havde han nok set i et Blad“ — det var i en beroligende Notits, som det daværende Ministerium havde indrykket i Berlingske Tidende, men denne sagkyndige Mand afviste dette ganske. Han siger, „det var noget ganske uhørt. Eksplosioner kunde ske baade ved uheldige Manipulationer, ved Lynnedslag og ved, at uvedkommende fik Adgang. I Betragtning af den store Fare vilde han foreslaa en Henvendelse til Københavns Magistrat, om den, da Sundbyerne alligevel til Nytaar skulde indlemmes i København, ikke nu straks vilde tage de øvrige tre Krudttaarne med i sin Henvendelse til Krigsministeriet.“ Det blev besluttet, og der afgik en Skrivelse fra Sundbyerne til København. Det er klart, at denne sagkyndige Udtalelse af Kaptajn Kiær om, hvor stor Faren var for Sundbyerne, sammen med alt det, man havde hørt og faaet bekræftet om, hvor uhyre en Fare der truede København, maatte yderligere forøge Panikken her i Byen, og det krævedes af den offentlige Mening, at der blev gjort noget for denne Sag, og at det blev gjort hurtigt. Allerede den 8. Juli 1901 henvendte Københavns Overpræsidium sig derfor til Krigsministeriet med Anmodning om Oplysninger til en rigtig Bedømmelse af Krudtmagasinernes Beliggenhed og den Fare, denne rummede for Byen København. I Krigsministeriet kunde man imidlertid ikke give nogen Oplysning. Det blev paalagt Direktøren for Artilleriets tekniske Tjeneste at indsende en Erklæring til Ministeriet desangaaende. Men han skulde først have Oplysninger fra Ud-

landet, hvor man har anstillet Forsøg om, hvilken Ulykke der skete, naar en større Beholdning af Krudt og Granater samtidig sprang i Luften. Det var noget, man ikke vidste Besked med her hjemme. Ministeriet havde ikke noget Stof til Bedømmelse deraf, man skulde altsaa først indhente saadanne Oplysninger, og dem havde man endnu ikke faaet den 8. Juli 1901, skønt der allerede den 13. Juni var sket en Henvendelse til den daværende Krigsminister fra den daværende Minister for offentlige Arbejder, foranlediget ved, at Loven af 3. April 1900, som bemyndigede Indenrigsministeren til at meddele Københavns Havnevæsen Tilladelse til at foretage Landvindinger i Kalvebodstrand, havde bragt det Forhold for Dagen, at disse Landvindinger vilde blive ret værdiløse, fordi de indvundne Arealer kom til at ligge umiddelbart op til Fredskrudtmagasinerne Nr. 1 og 2 og derfor vanskeligt kunde bebygges eller benyttes. Fra Krigsministeriets Side skete der altsaa ikke noget videre. Imidlertid forløb Sommeren, og Rigsdagen kom sammen.

Den 15. Oktober 1901, altsaa straks efter Rigsdagssamlingens Begyndelse, blev Sagen saa under Finanslovens 1ste Behandling af et københavnsk Medlem fremdragen her i Tinget. Det var den nuværende Borgerrepræsentant Gustav Philip- sen. Han fremsatte en kort Udtalelse, som jeg skal tillade mig at oplæse (Folketings- tidende Sp. 133—34): „Jeg ønsker ikke at fordybe mig i Enkelthederne paa Finansloven, men har kun endnu et enkelt Spørgsmaal, som det forekommer mig, at jeg ikke uden at tilsidesætte min Pligt som københavnsk Repræsentant kan undlade at stille til den højtærede Krigsminister. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at det vakte megen Opmærksomhed her i Hovedstaden, da det blev oplyst, at der i faretruende Nærhed af store økonomiske Værdier her i Staden fandtes Oplag af Krudt og Sprængstoffer af en Størrelse, som ingen troede, det var muligt, at man vilde anbringe paa saadanne Steder. Københavns Kommunalbestyrelse har, saa vidt det stod til den, gjort sin Pligt, idet begge dens Afdelinger have henvendt sig til den daværende Regering for at faa en Forandring i disse Forhold; men Københavns Kommunalbestyrelse er ikke det endelige, ikke en Gang det absolut naturlige Sted for en saadan Overvejelse. Jeg tror ikke, man vil misforstaa det fra nogen Side, naar jeg allerede paa dette Tidspunkt af Forhandlingen retter et ind-